

Χαλάσματα Της μοναξιάς ή λυτεριά μοναχά... Μέσ' τ' ο ναό τ' ο θρόνο της έχει σημεμένο άδύμα...

Μίνο τσονκνίδες κι άναρθο τριφυλλί πιά φουρώνουν... Καί φλοῦδι φλοῦδι πέφτουνε τ' ο μουχλοφυγωμένα...

ΕΡΜΟΝΑΕ

ΑΛΗΘΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ

Στό εύρύχωρο κοριντόρι τού Νοσοκομείου, σιμά στό παράθυρο, κάθεται σέ μι' α κλινοκάρικλα ή...

Οξω βρέχει, στό κοριντόρι κανέναν άλλος. Ο μπαρμπα-Γιαννιός, κοιτάζει δεξιά ζερβό φοβισμέ...

Κείνη τή στιγμή, πάναθεμά τ' ηνε, νά σου κ' ή νοσοκόμα! "Ημερη γυναικούλα μα μέ μι' άγριοφω...

— Τί κάνει; αὐτοῦ; τοῦ λέει θυμωμένῃ.

φορές ἀπ' τ' α ψηλά έβλεπε λογῆς λογῆ; παράξενα, όλα γελοία μα κι άλλα περίεργα...

Είταν άνοιξη ἤρθε τό καλοκαίρι πάντα εύχαριστημένον, περίχαρον.

Υστερὲς φτάνει καί ὁ σκουνοφυλιάρικος χυνόπωρος: Ἐκεῖ ποῦ έπερπατοῦσαν ὁ νέος Ἥλιος...

Έκανε, πρώτη του φορά νά κουνηθῆ λίγο ζερβό, έπολέμησε νά παραστρήσει λίγο δεξιά, δέν έμ...

Θυμωμένος τότες ὁ Ἥλιος, τόσο έστενοχωρήθηκε... ποῦ έρχισε νά βλαστημῆ τήν ώρα καί τή...

— Τι νά κάνω; ἀπαντᾷ φοβισμένος σ' α μωρό παιδί ὁ έρμος. Μὲ πεθάναντ' οί πόνοι καί γιά νά...

— Τσιγάρο δῶ μέσα; Καί δὲ βλέπεις αὐτοῦ; Καί τοῦδειξε ἕνα χαρτί κολλημένο στόν τοῖχο ποῦ...

— Μά, κυρά μου!.. Μι' α ρουφηξιά μοναχά!.. Μι' α!.. Ἔτσι, νά χαρεῖς τ' α νιζτα σου!..

— Δέν έχει τίποτε!.. Νά τό πεταξεις άμέσως... τώρα δά!..

Ο μπαρμπα-Γιαννιός αρχίζει νά θυμώνει. — Αἱ, διάολε, δέν τό πετάω! Νά!!.. Καί ρουφώντας γρήγορα γρήγορα τρεῖς τέσσερις βαθιές...

— Τι θά μοῦ κάνεις;.. Σμότωσέ με, νά!.. Μά θά τό καπνίσω!..

— Τι θά σοῦ κάνω; τοῦ ἀπαντᾷ ἡ νοσοκόμα μέ πικρό χαμόγελο. Ἔρω γῶ τί θά σοῦ κάνω. Τό βράδυ δὲ σοῦ δίνω ὕπνο...

— Μή, κυρά μου, μή! Ὅ,τι θέλεις!.. Σκληρός σου! φωνάζει κατακίτρινος ἀπό τό φόβο ὁ μπαρμπα-Γιαννιός! Μή!.. Νά μοῦ δώσεις ὕπνο...

Κι άνοιγόντα; τό παράθυρο πετάει μαζί μέ τό τσιγάρο καί τό πακέτο του.

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΔΕΚΑΠΗΝΟΙ

Θυμῶμαι μι' α βραδιά χειμωνιάτικη—πᾶνε τέσσερα πέντε χρόνια ἀπό τότε—ποδοῦθε ὁ μακαρίτης ὁ Καμπύσης...

Ο Καμπύσης ἐπιλόθηκε σ' α μι' α ποίηση, κι ἀρπῆσε καί μι' α διαβάσει τό δράμα του. Κείνη τή βραδιά μόλις είχε τελειώσει τήν πρώτη πράξη κ' ἤ...

— Θα σ' αφιερώσω, μοῦτε, αὐτό τό δράμα σάν τό τελειώσω!

— Τέλειωτ' το πρώτα!

— Δὲ θά τ' αγγίσω!.. Τό δουλεύω μέ νύκτα!.. Τῶχω τελειώσει μάλιστα ὅλο μέσ' τ' ο μυαλό μου καί τό γράψιμό του πιά γιά μένα θάναί μι' ανιγραφή...

Καί γελοῦσε. Καί γελοῦσα καί γῶ.. Κι ἀρχινήσαμε γάραδιάζουμε ὅλα τάνθοραμῆματα τοῦ πολέμου.

— Ναι! Θα μποῦνε κι αὐτ' α μέσα στό δράμα. Κάποιον θά τό χάσω κι αὐτά! Θέλω ὅλα, πρῶσωπα...

Νά, ὁ Κωσταντῖνος! Μά αὐτός ἀπάνον μίτου είναι ὁ Ἀτιονάνης ὁ Μάτεσης, ποῦ στόν πόλεμο ὄνειρευότανε νά κάνει δικό του ἐπιουργεῖο γιά νά σώσει τήν πατρίδα...

— Μοῦ φαίνεται!..

— Ὅλα ζωντανά πρόσωπα. Κ' οί σηρές, ἀπό τή σημερινή ζωῆ κι αὐτὲς παρμένονες! Ἡ δεύτερη πράξη θάρχινάει μι' α πολεμική διαδήλωση στό Σύνταγμα...

Περάσανε μῆνες καί τοῦς «Δεκαπηνούς» δέν τοῦς ξανάπιασε στό χέρι του. Ὅσοι φορὲς τότες ρωτοῦσα, πάντα μ' ἀποκρινότανε μέ τ' α ἴδια λόγια:

— «Θά γίνοντε κι αὐτοί, μέ τήν ἀριδία τοῦς!» Πιάκωσε κ' ἡ ἀρρώστεια του ὕστερα ποῦ νά σκεφτεῖ γιά «Δεκαπηνούς» κανέναν.

Αἴρους μῆνες πρὶν πεθάνει, τό καλοκαίρι, τὸν ἀντάμωσα στόν Πόρο, στήν ὁμορφῆ έξοχῆ τῆς Πλάκας, ποῦχε πάει γιά νά βρεῖ τήν ὕγιά του.

νει, ἀντί νά μέ... ἰδρώνει! Εὐχαριστῶ σε, διαμυαντένιο ραβδάκι μου!

Τήν αὐγῆ ὅμως, ἐκεῖ ποῦ περνοῦσε βικετικῶ ἀπό πᾶνον σέ κάποιον δέντροστολισμένο χωριουδάκι, ἄξαφνα ἔνοιωσε κάτι νά τον κρυώνη...

— Τ' είναι τοῦτο πάλι! ἀνκοτέναζε. Ὡ, ὦ... πῶς γίνουμ' ἔτσι... πῶς...

Καί δέν ἐπρόφτασε νά νοιώσει καλά καλά τό τι παθαίνει καί στή στιγμή σοῦ γίνεται μι' α τόσο δυνατῆ βροχῆ, ποῦ σὲ πέντε λεπτά ἔχύθηκε στό ἀντικρυνὸ λειβαδοτόπι καί ἐπλημμύρισε τό ποταμάκι...

— Καλό κι αὐτό! ἐφίφλισε. Νά σοῦ εἰπῶ, δέν είναι ἀσκημη δουλειά κ' ἔτούτη!.. Νά εἰπούμε καί τήν ἀλήθεια... Εἶχα βαρεθῆ νά τρέχω καί νά σεργιανῶ σ' α ψηλά!..

Καθὼς ὅμως ἐγοργότρεχε φιλιφίζοντας, ἄξαφνα τοῦ ἐμποδίζε τὸν ἐλεύτερο δρόμο του... κάποιος βράχος, ὅχι καί πολὺ μεγάλος... Ἀφρίζε τό βιαστικὸ ποταμάκι νά τὸν περάσει, ἐπολεμοῦσε...